

Arrest

nr. 272 853 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 16 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) weigerde haar op 28 mei 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad die op 10 oktober 2013 de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde.

De verzoekende partij werd op 4 juni 2013, onder een bijlage 13*quinquies*, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Zij diende op 4 april 2019 een aanvraag in machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het Bestuur verklaarde deze aanvraag op 7 mei 2019 ontvankelijk, doch ongegrond.

De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 227.138 van 7 oktober 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 7 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Bij arresten nrs. 227.140 en 227.139 van 7 oktober 2019 vernietigde de Raad ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2019.

Op 29 november 2019 verklaarde het bestuur de voormelde aanvraag van 3 april 2019 wederom ontvankelijk, doch ongegrond. De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelden tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 augustus 2021 besliste het Bestuur om de beslissing van 29 november 2019 in te trekken.

Het Bestuur nam op 14 september 2021 een nieuwe beslissing, waarbij de voormelde aanvraag van 3 april 2019 wederom ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Zij stelde hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 november 2019 werden de voormelde beslissingen van 14 september 2021 ingetrokken.

Het Bestuur nam op 6 december 2021 een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan de verzoekende partij is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S., N.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Jerevan

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 74/14, §3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verder is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr.227 140 van 7 oktober 2019.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van ongegrondheid dd. 14.9.2021 met betrekking tot de aanvraag 9ter dient vernietigd te worden, en de procedure hiervoor werd ingeleid.

Verzoeker verwijst naar de motivering van het arrest van 7 oktober 2019 in die zin dat deze stelt dat de beoordeling van de medische verblijfsaanvraag bepalend blijkt te zijn geweest voor de afgifte van het bevel. Waar ook thans de beslissing over de medische verblijfsaanvraag bepalend is blijft het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer het bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen.

Verzoeker herhaalt hier en sluit zich aan bij de motivering van het arrest van 7 oktober 2019 zoals opgenomen op pagina 3 van het arrest.”

2.1.2. De verzoekende partij legt niet op enige concrete wijze uit waarom of op welke wijze zij de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden acht. Op dit punt is het eerste middel niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel in feite enkel dat zij van oordeel is dat het bestreden bevel moet vernietigd worden omdat de beslissing tot ongegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook moet vernietigd worden en zij daarvoor een procedure heeft ingeleid.

De Raad heeft het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing 6 december 2021 tot ontvankelijkheid maar ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet echter verworpen bij arrest nr. 272 851 van 17 mei 2022.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat het bestreden bevel moet verworpen worden omdat ook de ongegrondheidsbeslissing zou vernietigd moeten worden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Zij stelt verder dat de steller van de akte onbevoegd zou zijn.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

1.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen en evenmin gerespecteerd in het bestreden bevel. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria en vereisten opgenomen in dit artikel.

2.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

2. *Dit recht behelst met name:*

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- *het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. *Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

3.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest hij gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening diende gehouden te worden. Verzoeker verblijft al ruim tien jaar in België en vormt hier een gezin met zijn moeder.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker had gewezen op de ernstige medische problematiek van zijn moeder. Hij stelt dat het bevel een schending inhoudt van artikel 3 EVRM; hij had dit kunnen toelichten als hij gehoord was geweest. Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 3 en 8 EVRM."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom zij van oordeel is dat de steller van de akte onbevoegd zou zijn om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in het bestreden bevel, en dat deze bepaling evenmin gerespecteerd werd. Er is volgens de verzoekende partij geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria en vereisten opgenomen in dit artikel. De verzoekende partij verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest zij gehoord zijn dan had zij naar eigen zeggen kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening diende gehouden te worden. Zij verblijft al ruim tien jaar in België en vormt hier een gezin met haar moeder. Zij had volgens haar kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM. Zij had ook kunnen wijzen op de ernstige medische problematiek van haar moeder. Zij stelt dat het bevel een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM houdt een formele motiveringsplicht in. Het feit dat werd rekening gehouden met het beweerdde familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hoeft dan ook niet expliciet te blijken uit de motieven van de bestreden beslissing,

maar kan even goed blijken uit de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een nota bevindt van 16 november 2021 die het volgende vermeldt:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familielevens: De beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkenen tonen niet aan dat zij schoolgaande kinderen hebben in België.*

Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- 1. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 03.12.2021).”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk zowel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als artikel 8 van het EVRM in overweging genomen heeft vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Verder blijkt uit de stukken en de informatie waarover de Raad beschikt inderdaad dat ook de moeder van de verzoekende partij op dezelfde dag als de verzoekende partij zelf een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De moeder van de verzoekende partij stelde immers ook beroep in tegen het aan haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep is gekend onder rolnummer RvV 271371. De verzoekende partij maakt met haar argumentatie niet aannemelijk dat de overwegingen in de voormelde nota van 16 november 2021 kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verder merkt de Raad op dat, wat betreft het argument van de verzoekende partij dat betrekking heeft op de medische toestand van haar moeder, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard bij beslissing van 6 december 2021, en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 272 851 van 17 mei 2022. De verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element bij waaruit een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen blijken bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 41 van het Handvest aan.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

*— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(…)”*

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en

de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf en samen met haar moeder een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische problematiek van haar moeder, en in het kader van deze aanvraag alle volgens haar nuttige informatie kon overmaken aan het bestuur. Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij in het kader van deze aanvraag en voorafgaand aan het thans bestreden bevel ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van de medische situatie van haar moeder kenbaar te maken en te verduidelijken. Verder zal echter blijken dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert waarmee de verwerende partij had kunnen rekening houden wanneer de verzoekende partij zou gehoord zijn vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, en waarmee de verwerende partij *in casu* geen rekening gehouden zou hebben.

In de mate dat de verzoekende partij het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanwendt ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht immers pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot een verwijzing naar haar gezinsleven, de medische toestand van haar moeder, en lang verblijf. Overigens bevatten noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke

motiveringsplicht. Uit bovenstaande bespreking is al gebleken dat ook de moeder van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de beweerde gezinsbanden worden verbroken. Verder blijkt uit voormelde nota van 16 november 2021 dat de verwerende partij wel degelijk het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraagprocedure 9ter uitvoerig in de gelegenheid is gesteld haar standpunt over de medische toestand van haar moeder kenbaar te maken, zoals uit de voorgaande bespreking blijkt. Verder maakt de verzoekende partij niet op enige concrete wijze aannemelijk dat enkel het element dat zij meer dan tien jaar in België verblijft met haar moeder *in casu* tot een andere beslissing had kunnen leiden. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest kan dan ook niet tot de vernietiging van het bestreden bevel leiden.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet betwist. Dit blijft dan ook overeind.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU